మృత్యుకళ!

వసుంధర

"హత్యలదేముందండీ, ఏమీ ప్రమాదంలేదు" అన్నాడు రాము చాలా మామూలుగా.

వెంకట్రావు రామువంక ఆశ్చర్యంగా చూసి "నా సమస్య అంతా హత్యల్లోనేవుంది. ప్రమాదం లేకుండా హత్యలు జరిగితే అంతకంటే కావలసినది యేముంది?" అన్నాడు.

"మీకు కావలసింది హత్యలు. నాకు కావలసింది డబ్బు. మీరు డబ్బుకు వెనుకాడని పక్షంలో యెన్ని హత్యలయినా చేసి పెడతాను. మీకూ ప్రమాదముండదు. నాకూ ప్రమాదముండదు" అన్నాడు రాము.

"ఎంత కావాలి?"

"ఏంతో అక్కర్లేదు—హత్యకొక లక్ష."

"కొంచెం ఎక్కువే" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"ఎక్కువ కాదనుకుంటేనే ఈ పని అప్పగించండి."

వెంకట్రావు సాలోచనగా తలపంకించాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా "సుదర్శనరావు తెలుసా నీకు?" అనడిగాడు.

"తెలియదు" అన్నాడు రాము.

"సరస్వతీ విలాస్ కాఫీహోటల్ ప్రొప్రయిటరు."

"ఓ ఆయనా, నాకు బాగా తెలుసు..." అన్నాడు రాము.

"ఎలా?"

"వాళ్ళబ్బాయికీ నాకూ క్లబ్బులో పరిచయం. వాళ్ళ అమ్మాయికీ నాకూ రోడ్డుమీద పరిచయం. మొదటి పరిచయం అతనికి సరదా. రెండో పరిచయం నాకు సరదా"

"నీతో పరిచయం సుదర్శనరావు కొడుక్కి సరదాగా ఉంటుందా? ఎందుకు?" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"పేకాటలో ఎప్పుడూ నేనే ఓడిపోతూంటాను. నా మూలంగా అతడికిప్పటివరకూ అయిదారువేల వరకూ వచ్చింది" అన్నాడు రాము.

"అయిదారు వేలే. అంత డబ్బెక్కడిది నీకు?"

"ఇప్పటికి పాతిక వేలు అప్పయింది నాకు. మీరిచ్చే లక్ష రూపాయల ఆశతో నేను చాలా జోరుగా డబ్బు ఖర్చు పెడుతున్నాను" అన్నాడు రాము.

"పేకాట మంచి అలవాటుకాదు. ఎన్ని లక్షలు సంపాదించినా పోతాయి."

"పేకాట నా అలవాటుకాదు. సుదర్శనరావు కొడుకు వెంకట్రావుతో పరిచయం కోసమే పేకాడుతున్నాన్నను" అన్నాడు రాము.

"వెంకట్రావుతో పరిచయమెందుకు?"

"వెంకట్రావు చెల్లెలు స్వాతిని నేను ప్రేమిస్తున్నాను."

వెంకట్రావు నవ్వి, "మిస్టర్ రామూ, నీలో చాలా ఆశలున్నాయి. స్వాతి అందమైనదే కాక చురుకయినది

కూడా. నీలాంటి వాణ్ణామె పెళ్ళాడదు'' అన్నాడు.

''సుదర్శనరావుని మీరు చంపలేకపోతున్నారు. ఆ పని నాకు అప్పజెప్పాలనుకుంటున్నారు. అంటే మీవల్ల కానిపని నావల్లనౌతుందనే కదా మీరనుకుంటున్నారు! స్వాతిని పెళ్ళి చేసుకోవడం మీకు అసాధ్యమేమోగానీ నాకు కాదు'' అన్నాడు రాము.

''సుదర్శనరావు ఇంటికి చాలా రక్షణ సదుపాయాలు వున్నాయి. గేటుదగ్గర గూర్ఖా వుంటాడు. వాడికి మాత్రమే తెలిసిన స్విచ్ ఒకటి గేటుదగ్గర వుంది. వాడి ప్రాణం తీసినా దానిసంగతి చెప్పడు వాడు. గూర్ఖా అనుమతి లేకుండా ఎవరింట్లో అడుగుపెట్టినా పెద్దఅలారం మ్రోగుతుంది. ఎవరయినా ఆ ఇంట్లో అడుగుపెట్టేముందు గూర్ఖాకు చెప్పాలి. అప్పుడు వాడు అక్కడున్న స్విచ్ ఆపరేట్ చేస్తాడు. అదెలా ఆపరేట్ చేస్తాడో ఆ పరమాత్మునికే తెలియాలి. వాడా స్విచ్ ఆపరేట్ చేయక పోతే మాత్రం అలారం మ్రోగితీరుంది. ఆ విధంగా అది లోనే హంసపాదు'' అన్నాడు వెంకట్రావు.

''అయితే?'' అన్నాడు రాము నిర్లక్ష్యంగా.

''ఇలా అడుగడుగునా రక్షణ ఏర్పాట్లు చేసుకోవడం వల్లనే సుదర్శనరావుని ఎవ్వరూ ఏమీ చేయలేక పోతున్నారు'' అన్నాడు వెంకట్రావు.

''అయినా సుదర్శనరావును చంపడానికి యింటికి వెళ్ళడమెందుకు? ఏ నడిరోడ్డుమీదనో చంపేస్తే వదలి పోలేదూ?'' అన్నాడు రాము.

''అది ప్రమాదంతో కూడినపని.''

''అందరికీ కావచ్చు. కానీ నాకుమాత్రం కాదు.''

వెంకట్రావు ఆశ్చర్యంగా రామువంక చూసి ''సరే_

మిస్టర్ రామూ! నీకు లక్షరూపాయలిస్తాను. ఎల్లుండి కల్లా పని ముగించుకుని రావాలి. అయితే పని పూర్తయ్యాక నే నీకు డబ్బు ముడుతుంది. సరేనా?''అన్నాడు.

''అలాగే__యెల్లుండికి లక్షరూపాయలు సిద్ధంచేసి ఉంచండి'' అని అక్కడ్నించి కదలివెళ్ళాడు రాము.

2

''మిస్టర్ వెంకట్రావ్-చెప్పినపని చేశావా?''అన్నాడు గోవిందరావు.

''పనింకా కాలేదు కానీ యేర్పాట్లు జరుగుతున్నాయండి. ఎల్లుండికల్లా సుదర్శనరావు పనిపూర్తవుతుంది. అయితే మొదట్లో అనుకున్నట్లుకాక ఖర్చు రెండులక్షలు అయ్యేలాగుంది.''

''డబ్బుకేముంది? అలాగే కానీ ... కానీ ఎల్లుండికల్లా...''

''అందులో మీకేమీ సందేహం లేదండి'' అన్నాడు వెంకట్రావు.

గోవిందరావు సంతృప్తిగా తలాడించాడు.

గోవిందరావు ఆ ఊళ్ళో పేరుమోసిన ఇనుప వ్యాపారస్థుడు. ఇనుపవస్తువుల తయారీకి సంబంధించి ఒక పెద్ద ఫ్యాక్టరీకూడా ఉందాయనకు. ఇది ఆయన న్యాయంగా సంపాదిస్తోన్న డబ్బు.

అవూళ్లోనే నడుపబడుతున్న ''సెక్స్ అండ్ ఓన్లీ సెక్స్'' నైట్‌క్లబ్‌లో ఆయన ముఖ్యభాగస్థుడన్న విషయం చాలామందికి తెలియదు. ఆ నైట్‌క్లబ్ చూడానికి సామాన్యంగానే ఉన్నప్పటికీ__అందులో దొరకని సదుపాయాలులేవు. అయితే అక్కడి సదుపాయాలు అప్పటికప్పుడు లభించవు. ముందుగా ఏజెంట్లద్వారా

అన్నీ ఏర్పాట్లూ చేసుకోవాలి. అప్పటికప్పుడు వెళ్ళిన వాళ్ళకు అది మామూలు బార్‌లాగే వుంటుంది. ఆ క్లబ్‌లో చాలా రహస్యపు స్థలాలున్నాయని అంతా అనుకుంటూంటారు.

సుదర్శనరావు గోవిందరావు సాయంతో పైకి వచ్చిన సామాన్యుడు. ఆయన ఇచ్చిన పెట్టుబడి డబ్బులతోటే సరస్వతీవిలాస్ కాఫీహోటల్ చిన్నయెత్తున ప్రారంభమై ఇప్పటికి పెద్ద హోటలయ్యింది. ఊళ్లోని మంచి హోటళ్ళలో అది ఒకటైనప్పటికీ సుదర్శనరావు అసలు ఆదాయం వేరేవుంది. అదే "సెక్స్ అండ్ ఓన్లీసెక్స్ నైట్ క్లబ్" ద్వారా వచ్చేది. ఆ క్లబ్‌కు అతను యజమాని. ఆ యాజమాన్యం పేరుకు మాత్రమేనని, అసలు యజమాని గోవిందరావనీ చాలా తక్కువమందికి తెలిసిన నిజం.

సుదర్శనరావు గోవిందరావుకు నమ్మకస్థుడైన భాగస్థుడే. ఎప్పుడూ ఆయన గోవిందరావును మోసంచేయడానికి ప్రయత్నించలేదు. అందుకు కారణం సుదర్శనరావు విశ్వాసం కాదు. గోవిందరావు అప్రమత్తత.

అయితే ఇటీవలే చిన్న ఇబ్బంది వచ్చి పడింది. గోవిందరావు కొడుకు ప్రభాకర్, సుదర్శనరావు కూతురు స్వాతిని ప్రేమించాడు. కానీ స్వాతి ప్రభాకర్ అంటే ఇష్టపడలేదు. స్వాతిని పెళ్ళి చేసుకోకపోతే బ్రతుకలేనని ప్రభాకర్ అన్నాడు. ఈ విషయంలో గోవిందరావు కలగజేసుకుని సుదర్శనరావుపై ఒత్తిడి తీసుకు వచ్చాడు.

"అమ్మాయికి యిష్టం లేదుట .." అన్నాడు సుదర్శనరావు.

"చిన్నపిల్ల. నువ్వు నచ్చజెపితే వింటుంది. నయాన్నో భయాన్నో చెప్పి ఒప్పించు" అన్నాడు గోవిందరావు.

"నా బ్రతుకంతా నా పిల్లలకోసం. వాళ్ళ మనసు నొప్పించడం నావల్ల కాదు."

"వాటం చూస్తే అసలు నీకే ఈ పెళ్ళి ఇష్టం లేనట్లుంది."

సుదర్శనరావు భయపడలేదు కానీ వినయాన్ని వదిలి పెట్టలేదు. "మీరు నన్నేమయినా అనండి_పడతాను. నన్ను శిక్షించండి_అనుభవిస్తాను. శాసించండి, అమలు చేస్తాను. కానీ నా పిల్లల్ని శాసించకండి. శాసించమని నాకు చెప్పకండి" అన్నాడు.

"ఫలితాలు తీవ్రంగా ఉండవచ్చు_తెలుసా?" అని బెదిరించాడు గోవిందరావు.

"భయం లేదు. కానీ నాకు నేనై ఏ పరిస్థితుల్లోనూ అన్యాయం తలపెట్టను. ఇప్పటికింతకాలాన్నుండీ మీకు నమ్మకంగా పనులు చేసిపెడుతున్నాను. అది మీరూ గుర్తుంచుకోవాలి. మీరు నాకు అన్యాయం తలపెడితే మాత్రం నేను ఎదురుతిరుగుతాను. ఎదురుతిరిగితే బహుశా నేను మీకంటే గొప్పవాడ్ననుకుంటాను" అన్నాడు సుదర్శనరావు.

"సరే_వెళ్ళు. ఆలోచించి మళ్ళీ కబురు చేస్తాను" అన్నాడు గోవిందరావు. సుదర్శనరావు వెళ్ళిపోయాడు. గోవిందరావు ఆలోచించి కబురు చేశాడు_సుదర్శనరావుకి కాదు, వెంకట్రావుకు.

సుదర్శనరావు, వెంకట్రావు రెండు భుజాలాయనకు. అయితే అందులో ఎవరు కుడిభుజమో, ఎవరు ఎడమ భుజమో చెప్పడం కష్టం.

సుదర్శనరావుకు గోవిందరావులోని రసికుడు, హంతకుడు తెలియదు. వ్యాపారి మాత్రమే తెలుసును. వెంక

ట్రావుకు గోవిందరావు రసికత, రక్తదాహం బాగా తెలుసు.

అనుకున్న పని సాధించడం కోసం వలలు పన్న డమూ, జిత్తులు వేయడమూ, రంగులు మార్చడమూ సుదర్శనరావు అలవాటు. అవి అమలు చేయడం వెంక ట్రావు పద్ధతి.

సుదర్శనరావును చంపించాలని గోవిందరావు తీసు కున్న నిర్ణయం ఆవేశంవల్ల కలిగినది కాదు. ఆయనలో ఎంతో కాలంగా రేగుతున్న అనుమానా లారోజు ధృవ పడ్డాయి.

ఒక మనిషిని ఒకే స్థితిలో ఎక్కువ కాలముంచడం వల్ల అతడు ప్రమాదకారిగా పరిణమించే అవకాశమున్న దని ఆయనకు తెలుసు. "సెక్స్ అండ్ ఓన్లీ సెక్స్" నైట్ క్లబ్ కు కొత్త యజమానిని ఆయన నిర్ణయించి కొద్ది కాలం ఆయింది. సుదర్శనరావునా స్థానం నుంచి ఎలా తొలగించాలా అని ఆయన ఆలోచిస్తున్నాడు.

వెంకట్రావుకు తన కోరిక చెప్పాడాయన. వెంక ట్రావుకు అనుకోకుండా రాముతో పరిచయం లభించింది. లక్ష రూపాయలకు బేరం పెట్టాడు. రెండు లక్షలని గోవిందరావుకు చెప్పాడు.

"ఈ వ్యవహారంలో ఒక లక్ష లాభం. కానీ లాభాన్ని రెండు లక్షలుగా కూడా చేయవచ్చేమో చూడాలి..." అనుకున్నాడు వెంకట్రావు.

3

"నమస్కారమండీ_నా పేరు రాము" అన్నాడు రాము.

సుదర్శనరావు చిరాగ్గా అతని వంక చూసి. "నాకు మీకేం పని?" అన్నాడు.

రాము కంగారుగా ఆయనవంక చూసి "ఏమీ అనుకో వద్దు. మీ ముఖంలో మృత్యుకళ కనిపిస్తోంది. ఒకటి లేక రెండు రోజులకంటె మీరు బ్రతకరనుకుంటాను..." అన్నాడు.

సుదర్శనరావు ముందు కంగారుపడ్డా తమాయించుకుని "కారెక్కుతావా?" అన్నాడు.

"మీరెక్కమంటే — అలాగే!" అంటూ కార్లో కూచున్నాడు రాము. కారులో యింకెవ్వరూ లేరు. కారును సుదర్శనరావ్ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

"నేనెవరో తెలుసా?" అన్నాడు సుదర్శనరావు.

"తెలియదండి."

"తెలిసే ఉండాలి. లేకపోతే నా చావు గురించి ఎందుకు చెపుతావు?"

"ఊరికే పని లేకుండా ఇక్కడ నిలబడ్డానండి. ఇంతలో మీరు కనబడ్డారు. చూడగానే మీ ముఖంలో మృత్యు కళ కొట్టవచ్చినట్లు కనబడింది. వెంటనే చెప్పాలనిపించి చెప్పేశాను. మీరేమో కారెక్కమన్నారు" అన్నాడు రాము.

"నీ మాటలు నేను నమ్మను. నువ్వు గోవిందరావు మనిషివి..." అన్నాడు సుదర్శనరావు. రాము గోవింద రావెవరో తెలియనట్లుగా ఆశ్చర్యంగా ముఖం పెట్టాడు.

"నువ్వు నటిస్తున్నావు..." అన్నాడు సుదర్శనరావు.

"పెద్దవాళ్ళ గొడవలు నాకు తెలియవు. మీకు నా మీద ఎందుకు అనుమానంగా వుందో తెలియడం లేదు. ఇంతవరకూ నేను మృత్యుకళ ఉందని చెప్పినవాళ్ళెవ్వరూ

బ్రతకలేదు. మీకు ముందుగా కాస్త సమయం వుంటుం దని చెబుతున్నాను. ఏమయినా వీలునామాలు వగైరా బాకీలుంటే తొందరగా రాసేసుకోండి. నా మాట అబద్ధం కాదు. నమ్మండి. మీకోసం చెబుతున్నాను...'' అన్నాడు రాము.

"నిన్ను పోలీసులకు అప్పజెపుతాను'' అన్నాడు సుదర్శనరావు.

"అందువల్ల మీ ప్రాణాలు రక్షించబడవు. మిమ్మల్నెవ్వరూ హత్య చెయ్యబోవడం లేదు. మీకు చావు వచ్చేస్తోంది. మిమ్మల్నెవ్వరూ రక్షించలేరు. రక్షిస్తే ఆ పరమ శివుడే మిమ్మల్ని రక్షించగలగాలి. వెళ్ళి ఆ శివుడికో కొబ్బరికాయ కొట్టుకుని అందులో నాకో చిన్న ముక్క పెట్టి తినగలిగినంత మీరు తినండి. అదృష్టం బాగుంటే ప్రాణాలు దక్కుతాయి. లేదా కర్మఫలాన్ని తప్పించ లేం...'' అన్నాడు రాము.

సుదర్శనరావు అతని మాటలకు జవాబివ్వకుండా ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఎవరీ మనిషి? ఎందుకిలా నన్ను పలకరించి భయపెడుతున్నాడు? గోవిందరావు పంపిన మనిషి కాకపోతే ఇతనిలా ఎందుకు చెబుతున్నాడు? నిజంగానే తన ముఖంలో మృత్యుకళ కనబడుతోందా? అన్ని విధాలా ఆరోగ్యంగా ఫీలవుతున్న అతను ఎందుకు చచ్చి పోతాడు?

ఇలా ఆలోచిస్తూనే సుదర్శనరావు కారును అప్రయత్నంగా ఓ శివాలయం ముందు ఆపాడు. గుడి ముందు కొబ్బరికాయలు అమ్ముతున్నారు. సుదర్శనరావో కాయ కొని గుళ్లోకి వెళ్ళాడు. రాము ఆయనతోపాటు గుడిలోకి వెళ్ళలేదు. ఆయన కోసం బయటే ఎదురు చూస్తూ నిల

బడ్డాడు. కాసేపటికి చేతిలో కొబ్బరి చెక్కతో తిరిగి వచ్చాడు సుదర్శనరావు.

“నాక్కాస్త ప్రసాదం పెడితే నా దారిన నేను పోతాను...” అన్నాడు రాము.

సుదర్శనరావు అక్కడికక్కడ చెక్క బద్దలుకొట్టి తనోముక్క నోట్లో వేసుకుని, రాముకోముక్క ఇచ్చాడు. “వెంటనే ఇంటికివెళ్ళి వీలునామా రాసుకోండి. మీ ముఖంలో మృత్యుకళ పెరుగుతోంది” అన్నాడు బాబు.

ఈసారి సుదర్శనరావుకు నిజంగానే భయంవేసింది. ఆయన కారెక్కి స్పీడుగా డ్రయివ్ చేసుకుంటూ ఇల్లు చేరాడు.

ఇల్లు చేరేక ఆయనకు చాలా ధైర్యంవచ్చింది. తనింట్లో తనని ఎవ్వరూ ఏమీచేయలేరు. పరిస్థితులు చూస్తూంటే తనో రెండుమూడు రోజులపాటు ఇల్లు కదలక పోవడం మంచిదేమోనని ఆయనకు అనిపించింది.

ఎందుకయినా మంచిదని ఆయన లాయర్‌కికూడా ఫోన్ చేశాడు.

4

“డబ్బు సిద్ధంగావుందా?” అన్నాడు రాము.

“పని పూర్తయ్యాక నేకదా డబ్బిస్తానని చెప్పాను” అన్నాడు వెంకట్రావు.

“పని పూర్తయిందిగాబట్టే డబ్బు సంగతి అడిగాను” అన్నాడు రాము.

“ఏడిసినట్లుంది. ఈరోజు సుదర్శనరావు ఇల్లు కదలలేదు.”

“శవం కదలడం ఎక్కడయినా విన్నారా?”

“లేదు.”

"అయితే సుదర్శనరావూ ఇల్లు కదలడు."

వెంకట్రావు ఆశ్చర్యంగా రాముకేసి చూస్తూ—

"అయితే సుదర్శనరావు శవంగా మారేడంటావ్?" అన్నాడు.

"ఓసారి వాళ్ళింటికి ఫోన్ చేసి చూడండి" అన్నాడు రాము.

వెంకట్రావు వెంటనే రిసీవర్ ఎత్తి ఓ నంబర్ డయల్ చేసి "హలో, సుదర్శనరావుగారున్నారా, అర్జంటుగా మాట్లాడాలి" అన్నాడు. అవతలినుంచి వచ్చిన సమాధానం వింటూనే అతను తడబడి "అయాం వెరీ సారీ" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి రామువంక అదోలా చూశాడు.

ఈ పర్యాయం అతనికి రామును చూస్తే భయం కలిగింది. గుండెలు తీసిన బంటులా కనిపించాడు రాము అతనికి.

"చాలా ఆశ్చర్యంగావుందే, ఎలా చేశావీ హత్య?" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"నేను హత్య చేయడమేమిటి? సుదర్శనరావు చచ్చిపోయాడు. అంతేగా."

"అవును. కానీ ఆయన చచ్చిపోతాడని నీకు ముందే తెలుసు..."

"చచ్చిపోయేముందు మనుష్యుల ముఖాల్లో మృత్యుకళ వస్తుంది. అది అందరూ కనిపెట్టలేరు. ఓ గురువుకు శుశ్రూష చేసి నేర్చుకున్నానది. సుదర్శనరావు ముఖంలో మృత్యుకళ చూసేకనే నేను మీదగ్గరకు వచ్చాను—" అన్నాడు రాము.

"అతన్ని నేను చంపాలనుకుంటున్నట్లు నీకెలా తెలుసు?"

రాముకు జవాబేమీ తోచినట్లులేదు. "అది మీకు చెప్ప

కూడదు, రహస్యం'' అని వూరుకున్నాడు.

''ఇప్పుడు నేను నీకు డబ్బిర్వను. ఏం చేస్తావ్?'' అన్నాడు వెంకట్రావు.

''నిన్ను చంపేస్తాను'' అన్నాడు రాము కోపంగా.

''చంపితే జైలుకు వెడతావ్.''

''సుదర్శనరావు చస్తే వెళ్ళాను గనుకనా, నిన్ను చంపితే వెళ్ళడానికి?''

''అంటే సుదర్శనరావును చంపినట్లే నన్నూ చంపుతావన్నమాట. దీన్నిబట్టి హత్యచేయడానికి నీకేదో విచిత్రమైన పద్ధతి ఉన్నదనిపిస్తోంది. మృత్యుకళ అన్న మాట అబద్ధం.''

రాము నవ్వాడు. ''నాకిప్పుడు నీ ముఖంలో మృత్యుకళ కనిపిస్తోంది. బహుశా నువ్వుకూడా ఒకటి రెండు రోజులకంటె బ్రతకవేమో?''

వెంకట్రావు కంగారుగా ''నీ డబ్బు నీకిస్తానుగానీ ఆ మాట మాత్రం అనొద్దు'' అంటూ వోసారి లోపలికెళ్ళి వో చిన్న సంచీతో తిరిగివచ్చాడు.

''సరిగ్గా లక్ష. లెక్కపెట్టుకో'' అన్నాడు వెంకట్రావు.

రాము లెక్కపెట్టుకుని తృప్తిగా తలాడించాడు.

''అడ్వాన్స్ తీసుకోకుండా పనిచేశావ్. మోసంచేస్తే ఏం చేద్దువు?'' అన్నాడు వెంకట్రావు.

''ఏదయినా వెధవపని చేయడానికి నువ్వో మాంత్రికుడి సాయం తీసుకున్నావనుకో. ఆ మాంత్రికుడి శక్తులు స్వయంగా తిలకించేక వాణ్ని మోసం చేయాలంటే నీకు భయంగా వుంటుంది. నా విషయంలోనూ అంతే! నేను మాంత్రికుడిలాంటి వాణ్ని'' అన్నాడు రాము.

"అయితే ఓ విషయం మర్చిపోకూడదు నువ్వు. సుదర్శనరావుది హత్యనీ, హంతకుడివి నువ్వనీ తెలిసిన ఏకైక వ్యక్తిని నేను. అందువల్ల నా విషయంలో కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండాలి నువ్వు."

రాము చిరాగ్గా సుదర్శనరావు వంక చూచి "ఎందుకీ పనికిమాలిన బెదిరింపులు? సుదర్శనరావుది హత్య అని ఋజువు చేయడం ఎవరితరమూ కాదు. మృత్యుకళను కనిపెట్టగలిగిన వాడిని కాబట్టి నాకు తెలిసింది. నీకు చెప్పాను. అంతమాత్రాన నన్ను హంతకుడనుకోవడం నీకు ఆరోగ్యం కాదు. ముఖంలో మృత్యుకళ కనిపించిందంటే చావడానికి రెండు రోజులు కూడా పట్టదు. అది రాకుండా జాగ్రత్తపడు..." అన్నాడు.

"ఇంతకీ ఇప్పుడు నా ముఖంలో మృత్యుకళ వుందా?" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"ప్రస్తుతానికి లేదు. కనిపించినప్పుడు నే స్వయంగా చెబుతాను" అని అక్కడ్నించి వెళ్ళిపోయాడు రాము.

"నీలాంటివాడ్ని తెలివిగా వుపయోగించుకుంటాం కానీ, తెలివి తక్కువగా చంపుకుంటామా?" అనుకున్నాడు వెంకట్రావు.

5

బీచివద్ద ఒంటరిగా కూర్చుని వుంది స్వాతి. ఆమె కళ్ళలో విచారం గూడు కట్టుకున్నట్లుంది. ఆ విచారం వెనుక ఏదో ఆలోచన కూడా కనబడుతోంది. ఆ సమయంలో ఎవరో పలకరిస్తే ఉలిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది స్వాతి.

"నేను తెలుసుకానీ నా పేరు మీకు తెలియదు. అందుకే చెబుతున్నాను. నా పేరు రాము. నన్ను మీరు

యెరక్కపోయినా మీ పేరు నాకు తెలుసు. స్వాతి" అన్నాడు రాము.

"మీరు నాకు బాగా తెలుసు. చాలా కాలంగా నా వెంటబడుతూ నన్ను విసిగిస్తున్నారు" అంది స్వాతి చిరాగ్గా.

"అందుకే నన్ను మీరెరుగరని చెప్పాను. నేనురోడ్డు పైన రోమియోనని మీరనుకుంటున్నారు. కానీ షేక్స్పియర్ రోమియోనని మీకు తెలియదు."

"ఎవరో ఒకరు. మీరంటే నాకిష్టంలేదు" అంది స్వాతి.

"మీ వెంటబడడమే నేను చేసిన తప్పయితే అదే మీ అయిష్టానికి కారణమయితే మీఇష్టప్రకారమే నడచుకుంటాను. కానీ ఈ ఒక్క రోజూ నాతో కాసేపు మాట్లాడండి. నా బాధ అర్థం చేసుకోండి. నాకో అవకాశమివ్వండి" అన్నాడు రాము.

"చెప్పండి" అంది స్వాతి.

"మీరు అందంగా వుంటారు. చాలామంది అందంగా వుంటారు. మీ అందం నాకు నచ్చింది. మిమ్మల్ని నేను ప్రేమిస్తున్నాను. అది తప్పంటారా?"

"కాదు."

"మీకు నేను నచ్చనిపక్షంలో అందుకు కారణం తెలుసుకోగోరుతున్నాను. తప్పంటారా?"

"కాదు. కొన్నింటికి కారణాలుండవు. ఉన్నా కొందరికి చెప్పేశక్తి వుండదు. కొందరికి ఎన్టీ రామారావంటే ఇష్టం. కొందరికి నాగేశ్వరరావంటే ఇష్టం. నాగేశ్వరరావును అభిమానించేవారికి రామారావు బాగా నటించినా నచ్చదు. రామారావు అభిమానులకు నాగేశ్వ

్రావు బాగా నటించినా బాగుండదు. అందుకు కారణమడిగితే ఏమిటి చెప్పడం? వేస్టు... అంతే! మీ ప్రవర్తన నాకు సంతృప్తికరంగా అగుపించలేదు. మీరేమిటి? ఆ మాటకొస్తే నాకు మగవాళ్ళెవరన్నా మంటే! ఆడదాని వంక మృగాల్లా చూస్తూంటారు'' అంది స్వాతి.

''నేను మీకు నచ్చలేదు. అయినా నేను మిమ్మల్ని ఆరాధిస్తున్నాను. తప్పా?''

''తప్పుకాదు.''

''అయితే నా యీ చిన్న కానుకను స్వీకరించి నన్ను ధన్యుడ్ని చేయండి'' అంటూ ఓ చిన్న పెట్టె స్వాతికి అందించాడు. స్వాతి అప్రయత్నంగా ఆ పెట్టె అందుకుని చూసి అదిరిపడింది. అందులో డైమండ్ నెక్లెస్ ఉంది.

''డైమండ్ నెక్లెస్. చాలా ఖరీదుంటుంది?'' అంది స్వాతి ఆశ్చర్యంగా.

''దాని ఖరీదు పాతిక వేలు మాత్రమే! కానీ దాని విలువ నా ప్రేమతో పోలిస్తే చాలా స్వల్పం'' అన్నాడు రాము.

''ఈ కానుక ఇవ్వడంలో మీ వుద్దేశ్యం?''

''దురుద్దేశ్యం మాత్రం కాదు. మిమ్మల్ని డబ్బుతో కొనలేనని తెలుసు. మీ తాహతుకుతగ్గ బహుమతులివ్వగల స్తోమత నాకు లేదు. అయినా ధైర్యం చేశాను.''

స్వాతి మనసులో అతనిపట్ల రవంత ఆదరభావం కలిగింది. పాతిక వేలు విలువజేసే డైమండ్ నెక్లెస్‌ని ఆరాధనతో కూడిన కానుకగా సమర్పించుకుంటున్న ఆ యువకుడి వంక కొత్తరకమయిన కుతూహలంతో చూసిం

దామె. ఆమె చూపులు రాముకు నిజంగా పరవశం కలిగించాయి.

"మీరేం చేస్తుంటారు?" అనడిగిందామె.

"పెద్దలు సంపాదించిన ఆస్తిని అనుభవిస్తున్నాను. ఏమీ పనిలేదు. మిమ్మల్ని చూసేవరకూ నా జీవితానికో లక్ష్యమంటూ లేదు. మిమ్మల్ని చూసేక మీ ప్రేమను సంపాదించడమే నా జీవితలక్ష్యంగా తోచింది. మీకీ కానుకను ఎప్పుడో సమర్పించుకోవలసింది. కానీ తండ్రి పోయిన దుఃఖంలో ఉంటారని భావించి మిమ్మల్ని సమీపించడానిక్కూడా యింతకాలమూ సాహసించలేక పోయాను" అన్నాడు రాము.

"నా తండ్రి చావుగురించి దుఃఖించాలో కూడదో తెలియని పరిస్థితి నాది" అంది స్వాతి.

"ఆయన డబ్బు అన్యాయంగా కూడ బెడుతున్నాడు. డబ్బుకోసం ఎన్నో తప్పులు చేస్తున్నాడు. ఆయన పద్ధతులు నాకు నచ్చక ఆయన్నసహ్యించుకుంటూంటాను. కానీ నా అసహ్యాన్నాయన లెక్క చేయడు. నేనంటే ఆయనకెంత ప్రేమో చెప్పలేను. నేనెన్ని తిట్టినా ఆయన కోపగించుకునేవాడు కాదు.

ఒక్క ధన సంపాదన విషయంలోతప్ప మిగతా అన్ని విషయాల్లోనూ నా ఇష్టప్రకారమే మసలుకునేవాడు. ఆ విషయం నేనన్నప్పుడల్లా—స్వాతీ, నీకు తెలియదమ్మా! డబ్బు సంపాదించడం చాలా కష్టం. లక్ష్మి చంచలమయినది. ఎవరికి, ఏ విధంగా అభిస్తుందో చెప్పలేం. కొందరికి నీతివర్తన లాభించవచ్చు. కొందరికి అవినీతి లాభించవచ్చు. కొందరు నీతి కారణంగా నిర్భాగ్యులయిపోతే మరికొందరు అవినీతి కారణంగా అన్నీ పోగొట్టుకోవచ్చు.

మనకు కలిసివచ్చిన పద్ధతిని విడనాడ్డం నాకిష్టంలేదు. డబ్బు విలువ అది పోయినప్పుడుగానీ తెలియదు. నీకు డబ్బు విలువ తెలియజెప్పడం కోసంకూడా డబ్బుపోవడం నా కిష్టంలేదు-అంటూండేవాడు నాతండ్రి.

అన్యాయపు ధనంతో నా శరీరం పెరుగుతోందనీ, ఊపిరి పీల్చుకుంటోందనీ అగ్రమై నాకు చాలా బాధగా వుండేది. అందుకని ఇప్పుడు నేనొక విచిత్రావస్థలో వున్నాను. ఆయన పోయినందుకు సంతోషించాలా, విచారించాలా అన్నది తేలలేదు. మనసుకుమాత్రం బాధగానే వుంది.''

స్వాతి అంత వివరంగా మాట్లాడుతుందని రాము అనుకోలేదు. తననామె ఆత్మీయుడిగా భావించిందని అతను గ్రహించి సంతోషించాడు.

''న్యాయానికీ, అన్యాయానికీ సరయిన అర్థాలు లేవు. మనిషి మనిషికీ మారిపోతాయవి. మిమ్మల్ని ప్రేమించిన మీ తండ్రిని మీరూ ప్రేమించాలి. ఆయన ఎలా డబ్బు సంపాదిస్తేనేం ___ సమాజంలో గౌరవం సంపాదించుకున్నాడు గదా! సమాజానికి మాత్రం ఆయన పద్ధతులు తెలియవు గనుకనా. సమాజం ఆమోదించినది న్యాయమే అవుతుంది. అందువల్ల మీరు మీతండ్రి అవినీతికి పాల్పడుతున్నాడని విచారించడం అనవసరం'' అన్నాడు రాము.

''పోనీ అలా సరిపెట్టుకుందామన్నా లాభంలేదు. నా తండ్రి పాల్పడిన అవినీతి కారణంగానే నేనిపుడు చిక్కుల్లో పడ్డాను'' అంది స్వాతి.

''ఎన్నోలక్షలకు వారసురాలైన మీకు చిక్కులా?'' అన్నాడు రాము.

‘‘అవినీతికి పాల్పడిన మాతండ్రిగారికి అన్నీ చిక్కులే. ఆయన గోవిందరావుగారి భాగస్వామి. నాన్నగారు పోవడంతో వ్యాపారాలన్నీ ఆయన చేతిలోకి వెళ్ళిపోయాయి. ఈ క్షణంలో ఆయన తలచుకుంటే మమ్మల్ని వీధిలో నిలబెట్టగలడు. కానీ అలా చేయడు. అంతకంటె దారుణమైన షరతు పెట్టాడు’’ అంది స్వాతి.

‘‘ఏమిటది?’’

‘‘ఆయన కొడుకు ప్రభాకర్ని పెళ్ళిచేసుకోవాలిట.’’

రాము తేలిగ్గా నవ్వేసి ‘‘ఈడూజోడూ బాగానే వుంటుందిగదా!’’ అన్నాడు.

‘‘డబ్బున్నచోట అవినీతి వుంటుంది. దాన్నించి తప్పించుకోవాలన్నదే నా ఆశ. ప్రభాకర్ సంగతి నాకు బాగా తెలుసు. అతడికి లేని దురలవాటు లేదు.’’

‘‘అయితే చేసుకోకండి.’’

‘‘నేను పెళ్ళి చేసుకోకపోతే మా అమ్మ, అన్నయ్య ఇబ్బంది పడతారు. వాళ్ళ గురించిన ఆలోచన లేకపోతే నాకేబాధా లేదు’’ అంది స్వాతి.

‘‘మీరలా మమకారాలు పెంచుకోకూడదు. మీ తండ్రికిలాగే మిగతా బంధువులుకూడా చచ్చిపోవచ్చు. వాళ్ళగురించి మీ ఆశలు చంపుకోకండి.’’

‘‘నా ఆశలకోసం నా బంధువులు చావాలని నేనను కోవడం లేదు. అంతకంటె సులభమైన మార్గాలుంటాయి.’’

‘‘అదికాదు. మీ నాన్నగారు హత్యచేయబడ్డారుకదా- అలాగే మీ కుటుంబంలోని సభ్యులొక్కొక్కరే హత్య చేయబడితే?’’ అన్నాడు రాము.

స్వాతి చిత్రంగా రామువంక చూసి "మా నాన్న హత్య చేయబడ్డాడని ఎవరు చెప్పారు మీకు? ఆయనది సహజ మరణం" అంది.

"హఠాత్తుగా ఏ రోగం లేకుండా చనిపోతే హత్య యేమో ననుకున్నాను."

"ఏ రోగంలేని మాట నిజమే. కాని ఎందుకో ఆయన హార్ట్ ఫెయిలయింది. అంతే!" అంది స్వాతి.

రాము ఓసారి గొంతు సవరించుకొని "మిమ్మల్ని నేను ప్రేమిస్తున్నాను కాబట్టి ఈ విషయంలో మీకు సాయ పడగలను. ఇప్పుడున్న ఇబ్బందినుండి బయటపడడానికి మీరు ప్రభాకర్‌నించి దూరం కావాలనుకుంటున్నారా, అమ్మ, అన్నలనించి దూరం కావాలనుకుంటున్నారా?" అన్నాడు.

"అది చెప్పడంవల్ల ప్రయోజనం?"

"నాకు మనుషుల ముఖాలుచూసి మృత్యుకళ వుంటే చెప్పగలశక్తివుంది. ప్రభాకర్ చావుత్వరలో వున్నదో, లేదో అతని ముఖంచూసి చెప్పగలను. అలాగే మీ..."

"ఆగండి" అంది స్వాతి. "అంటే మీరు ప్రభాకర్ని హత్యచేస్తారా?"

"అలా ఎందుకనుకున్నారు?"

"ఎందుకంటే" అని ఆగింది స్వాతి. "మృత్యుకళ ముఖంలో ఉందో లేదో చెప్పడానికీ, నా యిష్టానికీ లంకె పెట్టారు మీరు. నేను అమ్మ, అన్న అక్కర్లేదనుకొంటే మృత్యుకళను వారి ముఖాల్లోకి మార్చేశక్తి మీకు వుందా?"

"మృత్యుకళను చదవగల శక్తిమాత్రమే నాకుంది" అన్నాడు రాము. "అయితే మిమ్మల్ని నేనా ప్రశ్న

అడగటానికి వేరే కారణముంది. మీ జవాబుని బట్టి, నిజాన్ని దాచిపెట్టడం కానీ చెప్పడంకానీ చేయాలను కున్నాను."

స్వాతి నిట్టూర్చి "ప్రభాకర్ బారినుంచి నన్నురక్షిస్తే నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించడం ప్రారంభించినా ఆశ్చర్యం లేదు" అంది.

6

"అరే బాప్ రే—" అన్నాడు రాము.

"ఎవరు మీరు?" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"నా పేరు రాము. మనుషులకు మామూలుగా తెలియని కొన్ని రహస్యాలు చెప్పగలను" అన్నాడు.

"రహస్యాలంటే నాకు ఆసక్తిలేదు.కానీ మీరు నన్ను చూసి అరేబాప్ రే అన్నారు. ఎందుకో చెప్పాలి!"

"అది రహస్యం! రహస్యాలంటే మీకు ఆసక్తి లేదు కదా!'.

ప్రభాకర్ చిరాగ్గా అతని వంక చూసి అశ్రద్ధ చేసి కదలబోయాడు.

"మీరు స్వాతి అనే అమ్మాయిని ప్రేమించారు. ఆ అమ్మాయి మిమ్మల్నింతవరకూ ప్రేమించలేదు. అయితే ఇదే సమయం. మీరు బలవంతంగానయినా వెళ్ళి ఆ అమ్మాయిని అనుభవించాలి. గత్యంతరం లేదు" అన్నాడు రాము.

ప్రభాకర్ చటుక్కున వెనక్కి తిరిగి "ఇవన్నీ మీకెలా తెలుసు?" అన్నాడు.

"రహస్యాలు చాలా తెలుసు నాకు."

"అదిసరే-నాకిష్టమయిన అమ్మాయిని బలవంతంగా

అనుభవించడం మినహా గత్యంతరంలేని సమయం ఇదే అన్నారు. ఎందుకు?''

''ఏందుకా?'' అని నవ్వాడు రాము. ''చెబితే విని భరించగలవా?''

ప్రభాకర్ కంగారుగా—''త్వరగా చెప్పండి'' అని అన్నాడు.

''మీ ముఖంలో మృత్యుకళ కొట్టవచ్చినట్లు కనబడుతోంది. బహుశా ఇంకొక్క రోజు బ్రతుకుతారేమో'' అన్నాడు రాము.

ప్రభాకర్ ముఖంలో చెమట్లుపోశాయి— ''ఏమిటన్నారు?'' అన్నాడు.

రాము నవ్వి. ''ఇదే జోస్యం నేను సుదర్శనరావు గారికి కూడా చనిపోయేముందు చెప్పాను. ఆయన నమ్మలేదు...'' అన్నాడు.

''ఎవరున్నవ్వు?'' అన్నాడు ప్రభాకర్.

''నీ శ్రేయోభిలాషిని. నీది అదృష్ట జాతకం. అన్నింటికీ పెట్టి పుట్టినవాడివి. నీకున్న లోటల్లా ఒక్కటే-స్వాతిని అనుభవించడం. ఆ కోరిక తీరకుండా నువ్వు చావకూడదు. ముందుగా చావు తెలియడం ఎంతో అదృష్టం. వెంటనే బయల్దేరు'' అన్నాడు రాము.

''నీ మాటలు నమ్మాలంటావా?''

''ఓ సలహా యిస్తాను. ఇద్దరం కలిసి ఇక్కడికి దగ్గరలో వున్న శివుడి గుడికి వెడదాం. నువ్వు లోపలకి వెళ్ళి ఓ కొబ్బరికాయ కొట్టు. ప్రసాదం నాకిస్తే పెట్టి నువ్వు కాస్త తిను. అదృష్టం బాగుంటే ప్రాణాలు దక్కుతాయి.''

''అలాగెందుకు చేయడం?''

"యమధర్మరాజు బారినుంచి మార్కండేయుణ్ణి శివుడేగదా రక్షించాడు? నీ ప్రయత్నం నువ్వు చేసుకో. గుడినించి తిన్నగా స్వాతి ఇంటికి వెళ్ళు. ఆ ఇంట్లో నీకు అడ్డు లేదుగా. స్వాతిని బలవంతంగానయినా నీదాన్ని చేసుకో" అన్నాడు రాము.

ప్రభాకర్‌కు రాము సలహా నచ్చింది. ఇద్దరూ కలిసి శివుడి గుడికి వెళ్ళారు.

ప్రభాకర్ ఓ కొబ్బరికాయ కొనుక్కొని గుళ్ళోకి వెళ్ళి ఓ చెక్కతో తిరిగి వచ్చాడు. అక్కడికక్కడ ముక్క కొట్టి కొద్దిగా రాముకిచ్చి తను కాస్త తిన్నాడు. రాము కొబ్బరి ముక్క తినకుండా జేబులో వేసుకుని "నాకు కావలసిన ప్రియురాలుంది. దేవుడి ప్రసాదాన్ని మేమిద్దరమూ కలిసి తింటాము" అన్నాడు.

ప్రభాకర్ రాము వంక చూసి నవ్వి "నువ్వు చెప్పిన మృత్యుకళ సంగతి నేను నమ్మినా నమ్మకపోయినా స్వాతి విషయంలో నువ్విచ్చిన సలహా మాత్రం చాలా బాగుంది. నాలో నిద్రాణమైన కోర్కెను ఇన్నాళ్ళకు తట్టి లేపావు. థాంక్స్" అన్నాడు.

ప్రభాకర్ వెళ్ళిపోయాక రాము తన జేబులోంచి ఓ సిగరెట్ పెట్టె తీశాడు. అందులోంచి ఓ సిగరెట్ తీశాడు. తన జేబులోని కొబ్బరి ముక్కలను చిన్న చిన్న తుంపులుగా చేసి ఆ సిగరెట్లో వేశాడు.

అందులో ఏమాత్రం ఖాళీ వుందోగానీ ఆ తుంపులు అందులో పట్టాయి. తార్వాత సిగరెట్‌ని మళ్ళీ పెట్టిలో పెట్టి—సిగరెట్ పెట్టి జేబులో పెట్టేసుకున్నాడు.

7

"ఈ యింట్లో నాకు ఎదురుందా?" అన్నాడు ప్రభాకర్.

సుదర్శనరావు భార్య మాలతి ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"అత్తయ్యా-నేను చేసిన తప్పేమిటి? స్వాతి నన్నెందుకు పెళ్ళి చేసుకోదు—నువ్వే చెప్పాలి!" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"మేమిచ్చిన స్వేచ్ఛ దాన్ని పాడు చేసింది. మా మాటే వినడం లేదు ఇప్పుడది" అంది మాలతి.

"స్వాతి ఇప్పుడేం చేస్తోంది?" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"మేడమీద గదిలో చదువుకుంటోంది" అంది మాలతి బాధగా.

కూతురి పద్ధతి ఆవిడకేమాత్రమూ నచ్చలేదు. మాలతి డబ్బుకోసం గడ్డి తినమన్నా సందేహించదు. ఆవిడ కారణంగానే సుదర్శనరావు డబ్బు కోసం తప్పుదార్లు తొక్కాడు.

మాలతి యిప్పుడు విలాస జీవితానికి బాగా అలవాటు పడింది. మాలతి కొడుకు చెంగల్రావు కూడా అన్నీ ల్లి పోలికలే వచ్చాయి. ఎటొచ్చీ స్వాతి మాత్రమే ఆత యింట్లో తప్పబుట్టినట్లు కనబడుతోంది.

ఇప్పుడు భర్త పోయాక గోవిందరావు మాలతిని బెదిరిస్తున్నాడు. తన కొడుకు ప్రభాకర్ని స్వాతి చేసుకోని పక్షంలో ఆ కుటుంబాన్ని కట్టు గుడ్డలతో నడివీధిలో నిలబెడతానని ఆయన మాలతిని హెచ్చరించాడు. మాలతి స్వాతికి ఎన్నో విధాల చెప్పి మాసింది.

"అత్తయ్యా-నువ్వేమీ అనుకోనంటే నాకు ఒక్కటే దారి కనబడుతోంది. నేను స్వాతిని బలవంతంగా లొంగ

దీసుకుంటాను. ఆ తర్వాత ఎలాగూ ఆమె నాకు భార్య అవుతుంది.''

మాలతి కంగారుగా ప్రభాకర్ వంక చూసింది. ఆమె కళ్ళల్లో కూతురి భవిష్యత్తు గురించిన ఆవేదన కనబడలేదు. కూతురు తనగురించి ఏమనుకుంటుందోనన్న బెదురు కనిపించింది. డబ్బుగురించిన ఆశ ఆమె గుండెలచుట్టూ కట్టిన బలమైన గోడను ప్రభాకర్ మాటలు ఛేదించుకుని వెళ్ళలేకపోయాయి. అర్ధాంగీకారంగా ఆవిడ తల ఆడించింది.

ప్రభాకర్ గబగబా మేడమెట్లు ఎక్కాడు. అతని శరీరంలో ఉద్రిక్తత ప్రారంభమైంది. మెట్లన్నీ ఎక్కాక అతని నడకలో వేగం తగ్గింది. నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ స్వాతి గదిదగ్గరకు వెళ్ళి ఆగాడు. ఓ క్షణం తటపటాయించి రహస్యంగా గదిలోకి చూశాడు.

మంచంమీద బోర్లా పడుకుని ఏదో పుస్తకం చదువుతోంది స్వాతి. ఆమె కళ్ళు పుస్తకం వైపే కేంద్రీకరించబడి వున్నాయి. పాదాలు పైకెత్తి అటూ ఇటూ ఆడిస్తోంది. నోట్లో లాకెట్ గొలుసు పెట్టుకుంది. పైట జారి వుంది.

ఆ పోజులో ఆమెను చూస్తూంటే దివినుంచి భువికి దిగివచ్చిన దేవకన్యలా అనిపించింది ప్రభాకర్ కి. క్షణం పాటు వూపిరైనా పీల్చుకోకుండా ఆమె వంకచూసి చటుక్కున గదిలో అడుగువెట్టి క్షణంలో తలుపు మూసి గడియవేసేశాడు.

చటుక్కున తలెత్తిచూసింది స్వాతి. ప్రభాకర్ ని చూసి నిర్లక్ష్యంగా—''నువ్వా?'' అంది.

''అవును. నేనే—ఎలా కనబడుతున్నాను?''

"మామూలుగానే వున్నావు. ఏం?"

"ఒకతను నాకు బజార్లో కనబడి నా ముఖంలో మృత్యు కళ వుందనీ — ఇంక ఒక్క రోజుకు మించి బ్రతుకవనీ — తీరని కోరికలేమైనా వుంటే వెంటనే వెళ్ళి తీర్చుకోమనీ చెప్పాడు. అందుకని వెంటనే ఇక్కడకు వచ్చాను —"

"ఇక్కడికెందుకు వచ్చావ్? తీరని కోరికలు తీరేచోటు ఇదికాదు కదా —" అంది స్వాతి వెటకారంగా.

"నాకు తీరని కోరికలంటేమీ లేవు. నిన్ను అనుభవించాలన్న దొక్కటే నాకింతవరకూ తీరని కోరిక" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"అది ఇప్పటికీ ఎప్పటికీ తీరని కోరిక" అంది స్వాతి.

"చావుకు తెగించిన వాణ్ని. ఏమైనా చేయగలను!" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"ఏమైనా అంటే?" అంది స్వాతి.

"ఇప్పుడే తెలుస్తుంది..." అన్నాడు ప్రభాకర్.

"ఈలోగా నేను నవల చదువుకుంటాను..." అంటూ స్వాతి నిర్లక్ష్యంగా పుస్తకాన్ని తన చేతిలోకి తీసుకుంది.

"స్వాతీ!" అన్నాడు ప్రభాకర్.

స్వాతి పుస్తకంవైపే చూస్తోంది కానీ ఆమె శరీరం కంపిస్తోంది. మనసు తప్పించుకోవడం గురించి ఆలోచిస్తోంది. నవలలో పేజీ తిరగడంలేదు. ప్రభాకర్ ఆమెను ఇంకా సమీపించలేదు. అలా అయిదునిముషాలు గడిచాక వుండబట్టలేక స్వాతి ప్రభాకర్ వైపు చూసింది.

అతనింకా అలాగే గుమ్మంవద్ద నిలబడి వున్నాడిడు. ఓ చెయ్యి గోడను ఆని వుంది. రెప్ప వెయ్యకుండా అతను స్వాతివంక చూస్తున్నాడు.

"ఊఁ చెప్పు. ఏం చేస్తావో చెప్పు" అంది స్వాతి.

ప్రభాకర్ బదులివ్వకుండా ఆమెవంకనే చూస్తు న్నాడు.

స్వాతికది అసహజంగా తోచింది. తనను దగ్గరగా రప్పించుకోవడాని కతను పన్నిన పన్నాగమేమోనని అనుమానంకూడా కలిగిందామెకు. అందుకే తెగించి అటు వెళ్ళలేదు. అలా ఎంతసేపు నిలబడతాడో తనూ చూడా లనుకుందామె.

అయిదు, పది, పదిహేను నిముషాలు గడిచాయి. ప్రభాకర్ కదలలేదు.

ఇంతలో ఎవరో తలుపుకొట్టారు—"స్వాతీ-స్వాతీ!" అంటోంది తల్లి.

"ఊఁ మా అమ్మ వచ్చింది. తలుపు తియ్యి—" అంది స్వాతి. అయినా ప్రభాకర్ కదలలేదు.

స్వాతి చిరాగ్గా మంచంమీంచి లేచి గుమ్మందగ్గరకు వచ్చి తలుపు గడియతీసింది. అయినా ప్రభాకర్ కదల లేదు. తలుపు తోసుకుని మాలతి కంగారుగా లోపలకు వచ్చి—"ఏమిటయిందమ్మా—" అంది.

"అవడానికేముంది? ప్రభాకర్ గదిలోకివచ్చి తలుపు గడియపెట్టి అక్కడ నుంచుని కదలడంలేదు..." అంది స్వాతి. ఇంకా ప్రభాకర్ కదలకపోవడంతో స్వాతికి అనుమానంకూడా వచ్చి అతని దగ్గరకూ వెళ్ళి—పట్టుకు కుదిపింది. ప్రభాకర్ కొయ్యబొమ్మలా ఆమెపైన పడ్డాడు.

కెవ్వుమని కేక వేసింది స్వాతి.

8

"చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది—" అంది స్వాతి.

"నాకూ ఆశ్చర్యంగానే వుంది. మీ నాన్నగారుకూడా ఇలాగే చచ్చిపోయారంటున్నావు. మాట్లాడుతూ మాట్లా

డుతూ హఠాత్తుగా చచ్చిపోవడమూ, డాక్టర్లు పరిశీలించి అది సహజమరణమని చెప్పడమూ నాకు నమ్మశక్యంగా లేదు—" అన్నాడు రాము.

"నిజమేమరి—మా నాన్నగారి చావుకూ, ప్రభాకర్ చావుకూ చాలా పోలికలున్నాయి. నాకు నిన్నుగురించి అనుమానంగా వుంది—" అంది స్వాతి.

"నాగురించా — ఎందుకు?" అన్నాడు రాము ఆశ్చర్యంగా.

"మృత్యుకళ ముఖంలో ముందుగానే చూడగలనని నువ్వు నాకు చెప్పావు. అదేమాట ప్రభాకర్ తనకు ఎవరో చెప్పారని చచ్చిపోయేముందు నాతో అన్నాడు. నువ్వే అయుంటావని నా నమ్మకం. అదలాగుంచితే ప్రభాకర్ ఇలా చెప్పిన విషయం నేను చెప్పగా మా అమ్మ ఆశ్చర్యపడి తనకూ మా నాన్నగారు చనిపోయేముందు ఎవరో ముఖంలో మృత్యుకళ కనబడుతోందని అన్నారని అంది. ఆ మనిషివికూడా నువ్వే అయుండాలి—" అంది స్వాతి.

"నీ వూహ కరెక్టే. మీ నాన్నగారికీ, ప్రభాకర్ కీ ముఖంలో మృత్యుకళ కనిపెట్టి చెప్పినవాడిని నేనే! ఒప్పుకుంటున్నాను—" అన్నాడు రాము.

"అయితే ఎలా తెలుస్తుంది నీకు మృత్యుకళ—చంప బోయే ముందా?"

"హరిహరీ—" అంటూ చెవులు మూసుకున్నాడు రాము—"ప్రేమించిన ప్రియురాలి నోటివెంట ఎటువంటి మాటలు వినవలసి వచ్చిందీ?"

"మిస్టర్ రామూ — మర్యాదగా నిజంచెప్పూ..." అంది స్వాతి.

"నువ్వు చాలా మూర్ఖంగా మాట్లాడుతున్నావు స్వాతీ! రెండు నిండు ప్రాణాలను తీయవలసిన అవసరం నాకే ముంది? నీ తండ్రిని చంపితే నాకేమిటి లాభం? నీ ప్రేమ కోసం ప్రభాకర్ని చంపేటంత మూర్ఖపుస్థాయికి నేనింకా దిగజారిపోలేదు" అన్నాడు రాము.

"హత్యలు నువ్వు చేయలేదంటావు?" అంది స్వాతి.

"లేదు—"

"అంటే హత్యలు చేయలేదంటావు?" అంది స్వాతి మళ్ళీ.

ఉలిక్కిపడ్డాడు రాము—"ఏమిటన్నావ్?"

"ఆ హత్యలు నువ్వే చేసివుంటే బాగుండేది. ధైర్యంగా నాకు వచ్చిన ఇబ్బందిని చెప్పుకునేదాన్ని" అంది స్వాతి. ఆమె కళ్ళలో నీరు తిరిగింది.

రాము ఇరుకులో పడ్డాడు. "నేను హత్యలు చేయలేదు. గానీ నీకోసం ఏమైనా చేయగలను. నీ ఇబ్బంది ఏమిటో చెప్పు... నా శక్తికొద్దీ నిన్నాదుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తాను..."

స్వాతి కళ్ళనీరు తుడుచుకునేందుకు ఒక్క నిముషం ఆగింది. "ప్రపంచంలో ఇంత అమానుషం కనీవినీ ఎరుగం. ప్రభాకర్ చావులో నా పాత్ర వుందని గోవిందరావు నన్ననుమానిస్తున్నాడు. డాక్టర్ పరీక్షలో ఏమీ అను మానాస్పద విషయం బయల్పడలేదు. అయినా ఆయన నన్ననుమానిస్తున్నాడు. మా అమ్మకుకూడా నామీద అనుమానంగా వుంది. చూస్తూండగా ప్రభాకర్ ఎలా చచ్చిపోతాడు? అందులోనూ నిక్షేపంలా వున్న మనిషి! ఇలా ఆలోచిస్తున్నప్పుడు నామీద నాకే అనుమానంగా వుంటోంది—"

"గోవిందరావు నన్ను పోలీసు కేసులో ఇరికించాలనుకున్నాడా?"

"అలా చేసినా బాగుండేది. ఈ పాడు జీవితం అంతమయ్యేది! అంతకంటే ఘోరం చేయదల్చుకున్నాడాయన."

"ఏమిటది?" ఆత్రుతగా అడిగాడు రాము.

"గోవిందరావు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాడుట..." అంది స్వాతి.

పక్కలో బాంబుపడ్డట్లు అదిరిపడ్డాడు రాము. క్షణం పాటు అతనికి నోట మాటరాలేదు—"తన కొడుక్కు చేసుకుందామనుకున్న నిన్ను తను పెళ్ళిచేసుకుండాటా?"

"నామీద ప్రేమకొద్దీ కాదు. కక్షకొద్దీ. నాకు జీవితంలో నరకం చూపించడమే ఆయన ధ్యేయమట. ప్రభాకర్ ఆయనకంటే వెయ్యిరెట్లు మెరుగు. నా అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడానికతను జంకాడు. గోవిందరావు బలవంత వివాహానికి పునాదులు వేస్తున్నాడు. కొడుకుపోయిన దుఃఖం పేరులో కొంత కాలంపాటు నా జోలికి రాకపోవచ్చు. కానీ ఆ తర్వాత..."

"ఇందుకు మీ అమ్మ ఒప్పుకుంటుందా?"

"ఒప్పుకోక ఏం చేస్తుంది? ఆవిడకు పేదరికమంటే భయం. గోవిందరావంటే ఇంకా భయం. ఈ భయాలు నాపై ప్రేమను కమ్మేస్తున్నాయి..."

"మీ అన్నయ్య?"

"వాడికీ గోవిందరావంటే భయం. అమ్మా వాడూ ఒక్కటే!"

"ఏం చేయాలిప్పుడు?"

"నువ్వు దయతో గోవిందరావును కలుసుకుని ఆయన ముఖంలో మృత్యుకళ వున్నదీ లేనిదీ చూసిరావాలి—"

రాము కంగారుగా—"ఏం చెప్పగలం? నేను మృత్యు కళను చెప్పగలను కానీ-రప్పించలేను..." అన్నాడు.

"గోవిందరావు చచ్చిపోతే నా అక్కల ఆస్తిమీద నాకు స్వతంత్ర్యం వస్తుంది. ఆ ఆస్తితో నేను నీ స్వంత మవుతాను..." అంది స్వాతి.

"నా దగ్గర కూడబెట్టిన డబ్బంతా డైమండ్ నెక్లెస్ గా మార్చి నీ కిచ్చేశాను. నాకు డబ్బుమీద మోజు లేదు. మీ నాన్న అన్యాయంగా సంపాదించిన డబ్బుమీద నీకూ మోజు లేదు. మనకిక గోవిందరావు గొడవెందుకు? ఊఁ అంటే ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోదాం..."

"గోవిందరావు బ్రతికుండగా అది సాధ్యంకాదు. ఆయన సంగతి నీకు తెలియదు. కొంతడబ్బు సంపాదించు కున్నాక మా నాన్నకు నీతిగా బ్రతకాలని కోరిక కలిగింది. అందుకు నా పోరూ కొంత కారణం. కానీ గోవిందరావు మా నాన్నని వదలలేదు. దారుణంగా బెదిరించి తన తొత్తును చేసుకున్నాడు. ఆయన సృష్టించిన విషవలయం నుంచి బయటపడకుండానే మా నాన్న ఈ లోకంనుంచి నిష్క్రమించాడు. ఇప్పుడాయన నా చుట్టూ వలయం పన్నుతున్నాడు."

రాము సాలోచనగా—"నువ్వు చెప్పింది వింటూంటే నాకు చాలా భయంగా వుంది. నువ్వు చెప్పినట్లే ఓ పర్యాయం గోవిందరావును కలుసుకుంటాను. కానీ ఆయన ముఖంలో జీవకళ ఉట్టిపడుతూ కనిపిస్తే-నేనేం చేసేది?" అన్నాడు.

"నీ ప్రయత్నం నువ్వు చేయి...నాకోసం!" అంది స్వాతి.

రాముకు స్వాతి బాధ అర్థమయింది. గోవిందరావు పథకం అమానుషమైనది. ఆ పథకంతో స్వాతి జీవితాన్ని బలితీసుకోవాలనుకుంటున్నాడా దుర్మార్గుడు. తను దానికి అడ్డుపడాలి. అంటే గోవిందరావు ముఖంలో మృత్యు కళలు వెదకాలి!

"నా ప్రయత్నం నేను చేస్తాను స్వాతీ—ఆపైన నీ అదృష్టం!" అంటూ అక్కణ్నించి లేచాడు రాము.

9

"నీకో మంచి బేరం" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"ఏమిటిది?" అడిగాడు రాము.

"ఒకటి కాదు, రెండు కాదు...అయిదు లక్షలు."

"దేనికి, ఎలా?"

"ఒకే ఒక్క హత్య చేయాలి."

"అంత ఖరీదైన మనిషి ఎవరు?"

"స్వాతి!" అన్నాడు వెంకట్రావు.

రాము కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి — "స్వాతి నా ప్రాణం. ఆమెను హత్యచేయమని నాకు చెప్పడానికి నీకెన్ని గుండెలు?" అన్నాడు.

"నాకున్నది ఒక్కటే గుండె. కానీ ఈ ప్రపంచంలో స్వాతిని మించిన ఆడవాళ్ళెంతా బోలెడుమంది వున్నారు. అయిదు లక్షలు సంపాదించుకుంటే పాదాలముందు వాలే అప్సరసలు బోలెడుమంది."

"అయిదు లక్షలు కాదు—అరవై కోట్లిచ్చినా ఈ పని జరగదు."

వెంకట్రావు అదోలా నవ్వి - "అరవై కోట్లు కాదు. ఈ ప్రపంచంలోని సంపదనంతా ఒకచోట జేర్చి ధారపోసినా

చాలనంత విలువైన దింకొకటుంది. తెలుసా?" అన్నాడు.

"నాకు తెలిసిన విలువైన మనిషి స్వాతి మాత్రమే!"

"స్వాతి కాదు—నీ ప్రాణం—"

"నా ప్రాణం గురించి మాట్లాడ్డానికి నీకెన్ని గుండెలు? జాగ్రత్త—నీ ముఖంలో మృత్యుకళ కనిపించగలదు."

"నా దగ్గర సుమారు పదిమంది ఉద్దండ పిండాలున్నారు. నీ ప్రాణం తీయడానికి వాళ్ళలో ఎందరి ముఖాల్లో మృత్యుకళ వచ్చినా ఫరవాలేదు. నువ్వు పోతే చాలు"

రాము ఆలోచనలో పడ్డాడు. వెంకట్రావు తనను బెదిరిస్తున్నాడు. అతను చెప్పినపనికి ఒప్పుకోకపోతే వెతికి వెతికి వేటాడి తనను చంపటానికి ప్రయత్నిస్తాడు. అన్నంత పనీ చేయగల శక్తి వెంకట్రావుకు లేకపోలేదు. కానీ అతను ఓ పట్టాన తన ప్రాణాలజోలికి రాడు. తన విలువ అతనికి తెలుసు.

"మిస్టర్ వెంకట్రావ్? నా సంగతి నీకు తెలుసు. నాలాంటి వాళ్ళవల్ల నాకంటె నీకే ఎక్కువ ప్రయోజనం. మృత్యుకళను చదవగల విద్యతోపాటు నువ్వు కోరిన వ్యక్తి ముఖంలో మృత్యుకళ చూడగల అదృష్టంకూడా వున్న మనిషిని నేను. నా ప్రాణాలమీద దృష్టిపడడం వల్ల నీకే నష్టం. అసలు నీ ఇబ్బంది ఏమిటి? స్వాతి ప్రాణాల జోలికి నువ్వెందుకు వెళ్ళాల్సొచ్చింది?" అనడిగాడు రాము.

వెంకట్రావు ముఖం విషాదంగా అయిపోయింది. "స్వాతి బంగారుబొమ్మ. అటువంటి అమ్మాయిని చంపాలని ఏ మగాడూ అనుకోడు. కానీ నేను స్వతంత్రుణ్ని కాను. ఒక వ్యక్తి ఆదేశాలకు లోబడి నడుచుకుంటున్న వాణ్ని."

"నీ అంతటి సమర్థుడు కొంతమందికి లోబడిపోవడం నాకు నచ్చలేదు."

"కొంతమంది కాదు. నేను భయపడేది ఒకే వ్యక్తికి."

"ఎవరతను?"

"ఆయన పేరు గోవిందరావు."

"గోవిందరావు లేకపోతే."

"నేను సర్వ స్వతంత్రుణ్ని" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"సరే - నేను గోవిందరావు ముఖంలో మృత్యుకళ వున్నదేమో చూడ్డానికి ప్రయత్నిస్తాను. నా అదృష్టం మీద నాకు నమ్మకముంది. నా కళ్ళు ఆయన ముఖంమీద పడ్డ మరుక్షణంలో నే మృత్యుకళ ఆయన ముఖంలోకి రాక తప్పదు. అయితే స్వాతి ప్రాణాల విషయంలో నువ్వు నాకు హామీ యివ్వాలి" అన్నాడు రాము.

"గోవిందరావును ఈ లోకంనుంచి తప్పించగలిగితే నీకు ఆజన్మాంతం ఋణపడి వుంటాను."

"సరే-కస్తాను. అయితే బేరం పదిలక్షలకు. అయిదు లక్షలు అడ్వాన్సుగా యివ్వాలి" అన్నాడు రాము.

వెంకట్రావు కాసేపు ఆలోచించి లోపలకు వెళ్ళి ఓ బ్రీఫ్ కేసు తెచ్చి రాముకు ఇచ్చాడు. రాము పెట్టె తెరిచి లోపల ఏమున్నాయో చూశాడు. నోట్ల కట్టలు తప్ప ఇంకేమీ లేవు. ఓసారి డబ్బు లెక్కించి చూసుకుని—

"ఓ కే" అన్నాడు.

"నువ్వు నమ్మకస్థుడవని తెలుసు కాబట్టి - మోసానికి ప్రతిఫలం ఏమిటో హెచ్చరించడంలేదు..." అన్నాడు వెంకట్రావు.

"ఆ అవసరం లేదు. ఇకముందుకూడా రాదు" అన్నాడు రాము. అతను బ్రీఫ్ కేసు చేత్తో పట్టుకుని

బయటకు నడిచివెళ్ళాడు. అతను కొంతదూరం వెళ్ళేక మరో వ్యక్తి అతన్ని వెంటాడసాగాడు.

గాముసూ, ఆ వెంటాడుతున్న వ్యక్తినీ చూసి తృప్తిగా తలాడించేడు వెంకట్రావు. మరో నిముషంలోనే లోపల్నుంచి గోవిందరావు వచ్చాడు.

"శభాష్ వెంకట్రావ్! కుర్రాణ్ని బాగా బోల్తా కొట్టించావు వాడి రహస్యమేమిటో తెలుసుకోగలమంటావా?" అన్నాడు గోవిందరావు.

"తెలుసుకోగలం కానీ మీరీ విషయంలో రిస్కు తీసుకుంటున్నారేమోననీ, కోరి మృత్యువు నాహ్వానిస్తున్నారనీ నాకు భయంగా వుంది" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"అవసరమైన జాగ్రత్తలన్నీ తీసుకుంటాను. వాడు ఏదో పథకం వెయ్యాలి. ఏదోవిధంగా నన్ను కలుసుకోవాలి. అయితే నీకు తెలుసుగదా-నేను అన్ని పథకాలకూ అతీతుడనని." అంటూ నవ్వాడు గోవిందరావు.

మరి కాసేపటికి అక్కడికి ఓ మనిషి వచ్చాడు.

"ఏమిట్రా విశేషాలు?" అన్నాడు ఆత్రుతగా వెంకట్రావు.

"ఆయన ముందు ఓ బ్యాంకులోకి వెళ్ళాడండి. తర్వాత అక్కణ్నుంచి బయటకువచ్చి దేవుడిగుడిలోకి వెళ్ళారండి. ఆ తర్వాత ఇంటికి వెళ్ళారండి. ఇంటిముందు మనవాడు ఒకడు కాపలా వున్నాడండి. ఇప్పటికింతే విశేషాలు."

"నా ముఖంలో మృత్యుకళ రప్పించడానికి దైవ ప్రార్థన చేసివుంటాడు. వాడికి తెలియదేమో - నన్ను దేవుడుకూడా ఏమీ చేయలేడని" అంటూ మళ్ళీ నవ్వాడు గోవిందరావు.

10

"పూజారిగారు ప్రసాదం తెచ్చి యిచ్చాడండీ—" అంది గోవిందరావు భార్య సుభద్రమ్మ.

"బొబ్బరికాయ ముక్కగా" అని నవ్వాడు గోవిందరావు.

ప్రతి సోమవారమూ శివాలయంలో గోవిందరావు పేరిట అర్చన జరుగుతుంది. పూజారి పూజానంతరం ప్రసాదం తీసుకువెళ్ళి స్వయంగా గోవిందరావుగారింట్లో ఇచ్చి దక్షిణ వసూలు చేసుకుపోతాడు. ఇది చాలా ఏళ్ళుగా జరుగుతోంది.

గోవిందరావు ప్రసాదం అందుకుని నోట్లో వేసుకున్నాడు - "నువ్వు తిన్నావా?" అనడిగాడు భార్యని.

"మీరు తినకుండానా?" అంది సుభద్రమ్మ.

"అయితే ఇంకా వుందా?"

"లేదండీ - ఈసారి ప్రసాదం కాస్తే తెచ్చాడు పూజారిగారు."

"మరి ముందుగా చెప్పలేదేం."

"ఇన్నేళ్ళుగా ప్రసాదం తింటూంటే నాకు మిగిలిందేమిటి? కన్నీళ్ళేగా" అంటూ కళ్ళొత్తుకుంది సుభద్రమ్మ.

గోవిందరావు కళ్ళుకూడా చెమర్చాయి - "ఏడవకే—ఏడిస్తేమాత్రం పోయినవాడు బ్రతికి వస్తాడా? మన అబ్బాయి చావుకు కారణమైన వాడిమీద పగ తీర్చుకునేదాకా నిద్రపోను."

"ఎవళ్ళనో అనుకోవడమెందుకండీ - మన పాపాలే మన్ని కొట్టాయి. దేవుడికి పూజలుచేసి ఆ ప్రసాదాలు తింటే మన పాపాలు పోవు. అనుభవించాల్సిందే!" అంది సుభద్రమ్మ.

"అంటే నీ ఉద్దేశ్యం!"

"నేనింక దేవుడిపూజలు మానేస్తాను. భక్తి వదిలి పెట్టేస్తాను. కొండమీంచి క్రిందికిదూకుతూ ఇంకాకూడా ఆహార పదార్థాలుంచుకున్నట్లు - పాపాల పుట్టగా బ్రతుకు గడుపుతూ మధ్యలో దేవుడి పూజలుకూడా ఎందుకండీ" అంది సుభద్రమ్మ.

గోవిందరావు మాట్లాడలేదు. కొడుకు చనిపోకముందు భార్య ఇలాంటి మాటలంటే ఆయన ఏమాత్రమూ సహించే వాడు కాదు. కానీ ఇప్పుడాయన పూర్తిగా లొంగి పోయాడు. కొడుకు శోకంలో ఆవేశంలో వున్న ఆ మాతృమూర్తికి తానివ్వగలిగిందేమీ లేదు. కనీసం ఆమె మాటలు భరిస్తేచాలు!

"నీ ఉద్దేశ్యం నాకు తెలిసిందిలేవే - నేను పాపాల పుట్టననేగదా నీ అభిప్రాయం. ఎవరికోసం చేస్తున్నా నంటావ్ ఇవన్నీ" అన్నాడాయన.

"మీరే చెప్పండి. ఎవరికోసం ఇవన్నీ చేస్తున్నారు?"

గోవిందరావుకు నోటమాటరాలేదు. ఒక్కగానొక్క కొడుకు ప్రభాకర్ చచ్చిపోయాడు. ఇంకా ఎవరికోసం తనివన్నీ చేస్తున్నట్లు?

11

"మిస్టర్ వెంకట్రావ్ - గోవిందరావు ముఖంలో మృత్యుకళ తాండవిస్తోంది. ఈ రాత్రి గడుస్తుందని నాకు తోచదు. ఒకోసారి యమభటులు ఓ ప్రాణిని తీసుకునేం దుకు వెళ్ళి అక్కడింకా ఎవరైనా వుంటే వాళ్ళనుకూడా తీసుకుపోతారు. అనవసరంగా ఎక్కువ ప్రాణాలు పోవడం నేను సహించలేదు. సుభద్రమ్మగారి ప్రాణాలు

కాపాడాలి. అవిణ్ణి ఈ రోజుకు సాయంత్రం అరెస్టుంచి తొమ్మిదివరకూ ఇంట్లో లేకుండా చెయ్యి."

అవతల క్లిక్ మంది. వెంకట్రావు తనూ ఫోన్ క్రెడిల్ మీద వుంచి వెంటనే గోవిందరావుకు ఫోన్ చేసి తనకు ఫోన్ చేసిన వివరాలు చెప్పాడు.

"అలాగా - వాడి సంగతి నేను చూసుకుంటాను. మీ అమ్మను పంపిస్తే - ఆడవాళ్ళిద్దరూ ఫస్టుషో సినిమాకు వెడతారు" అన్నాడు గోవిందరావు.

"సార్ - మీరు చాలా పెద్ద రిస్క్..." అన్నాడు వెంకట్రావు.

"ఇందులో రిస్కేమీ లేదు. నా కొడుకు చావులోని మిస్టరీ విడిపోవాలి. అంతవరకూ నాకు నిద్రపట్టదు. ఈ ప్రయత్నంలో నా ప్రాణాలు పోయినా ఫరవాలేదు" అన్నాడు గోవిందరావు.

వెంకట్రావు మరేమీ మాట్లాడకుండా ఫోన్ పెట్టేశాడు. గోవిందరావు ఏం చేయబోతున్నాడో అతనికి తెలియడం లేదు. కానీ ఆయన చెప్పినట్లే చేశాడతను.

సాయంత్రం ఆరుగంటలకు సుభద్రమ్మ, వెంట్రావుతల్లి సినిమాకు వెళ్ళిపోయారు. గోవిందరావు పోలీస్ స్టేషన్‌కు ఫోన్ చేశాడు.

"హలో ఇన్‌స్పెక్టర్ రామనాథంగారేనా - వోసారి అర్జంటుగా మా ఇంటికి రావాలిసార్ - చాలా ముఖ్యమైన వార్త ఒకటి చెప్పాలి మీకు" అన్నాడు.

"ఏమిటది?"

"ఈ రోజు ఇంకో రెండుమూడు గంటల్లో నా ప్రాణం పోవచ్చు."

"వ్వాట్ - ఏమిటి మీర నేదిది?"

"ఇలాగని ఒకడు జోస్యం చెప్పాడు" అన్నాడు గోవిందరావు.

"ఆ జోస్యాన్ని మీరు నమ్ముతున్నారా?"

"నమ్మినా నమ్మకపోయినా మీ సాయం కోరుతున్నాను. ఇదివరలో సుదర్శనరావు, ప్రభాకర్, ఇప్పుడు నేను - ఒకేరకంగా చావబోతున్నాము. ఆ దుడు కారణం చెప్పగల ఒకే ఒక వ్యక్తి వున్నాడు. వాడి వివరాలు మీకు నేను చెబుతాను. ఈరోజు కాసేపు మీరు నాతో గడపాలి."

"ఆమనిషిగురించి మీకు కాక ఇంకెవరికైనా తెలుసా?"

"నా వ్యవహారాలు చూస్తూందే వెంకట్రావుకూడా తెలుసు."

"అయితే సరే - వెంటనే బయల్దేరి వస్తున్నాను."

గోవిందరావు ఫోన్ పెట్టేసి తృప్తిగా నిట్టూర్చి— "ఇంకెక్కడికి పోతావ్? నీ అడ్రస్ పోలీసుల దగ్గరకు వెడుతోంది" అనుకున్నాడు.

12

ఓ కిళ్ళీకొట్టుకు పక్కగా నిలబడి గోవిందరావు ఇంటి వైపే చూస్తున్నాడు రాము. మాటిమాటికీ అసహనంగా గడియారంవైపు చూసుకుంటున్నాడు.

అతను చూస్తుండగా గోవిందరావు ఇంటిముందు పోలీస్ జీపు ఆగింది.

రాము ఉలిక్కిపడ్డాడు. గోవిందరావు యింటికి పోలీసు లెందుకు వస్తున్నారు? గోవిందరావు రమ్మనిపిలిచేడా లేక తనను అనుమానించడం జరిగిందా లేక కాకతాళీయమా? తనని అనుమానిస్తేమాత్రం ఏంచేయగలరు?

రాము జేబులోంచి సిగరెట్ పెట్టె తీశాడు. అందులోంచి ఓ సిగరెట్ తీసి పెట్టె మళ్ళీ జేబులోకి తోసేశాడు. అతను చూస్తూండగా ఇన్స్పెక్టర్ రామనాథం గోవిందరావు ఇంట్లో అడుగుపెట్టాడు.

"రండి ఇన్స్పెక్టర్ గారూ!" అంటూ ఆహ్వానించాడు గోవిందరావు.

"నిజానికి నాకు తీరుబడిలేదు. కానీ మీరు రమ్మన్నారు కాబట్టి రాక తప్పలేదు. సంగతి వివరంగా చెప్పండి" అన్నాడు రామనాథం.

"ఈ రాత్రి నామీద హత్యాప్రయత్నం జరుగనున్నదని నా అనుమానం. అదీ నా భార్య సినిమానుంచి తిరిగి వచ్చేలోగా. అందుకని అంతవరకూ మీరు నాదగ్గర వుంటే వో హత్యనాపినవారౌతారు. మీరు నా దగ్గర ఉత్తినే కూర్చున్నట్లు కాక–మీకు వో కేసుకు సమాచారం క్షుణ్ణంగా చెబుతాను" అన్నాడు గోవిందరావు.

నిజం చెప్పాలంటే రామనాథానికి మనసులో చాలా విసుగ్గా వుంది. గోవిందరావు నగర ప్రముఖుడు కావడం వల్ల తన విసుగుదల నతను పైకి ప్రదర్శించకుండా— "చెప్పండి!" అన్నాడు.

గోవిందరావు ఏదో చెప్పడానికి సంసిద్ధుడై ఆగిపోయాడు. చటుక్కున కుర్చీలో వెనక్కి జారిగిల పడ్డాడు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లుగా ఆయన కళ్ళు మూతబడ్డాయి.

రామనాథం ఆయన మాట్లాడతాడేమోనని సుమారు అయిదు నిముషాలు ఎదురుచూసి — "ఎందుకో సందేహిస్తున్నారు, ఫరవాలేదు చెప్పండి!" అన్నాడు.

గోవిందరావు మాట్లాడలేదు.

రామనాథం ఇంకో పది నిముషాలు ఓపికతో ఎదురు చూశాడు. అతడి సహనం నశించింది. నెమ్మదిగా మనసులో అనుమానం కూడా చోటుచేసుకుంది. లేచి గోవిందరావు దగ్గరకు వెళ్ళి గట్టిగా పిలిచాడు. ఆయనలో చలనం కలక్క పోయేసరికి భుజంతట్టి పిలవబోయాడు. అతను భుజం తట్టగానే ఆయన కుర్చీలో అటు వాలిపోయాడు.

రామనాథం అనుమానం బలపడింది. ఆయన ముక్కు వద్ద చేయిపెట్టి చూశాడు. శ్వాస ఆడుతున్నట్లు లేదు.

రామనాథానికి కంగారుపుట్టింది. చుట్టూ చూశాడు. తామున్న గదిలో అన్నివేపులనుంచీ తలుపులు దగ్గరగా వేసివున్నాయి. గదిలో మరోమనిషి లేదు. రామనాథం వెంటనే ఫోన్ వద్దకు పరుగెత్తి నంబర్ డయల్ చేశాడు.

13

"వండర్ ఫుల్!" అంది స్వాతి.

"స్వాతీ - నువ్వింక నన్ను కరుణించాలి" అన్నాడు రాము.

"కరుణించకపోతే?"

"నాకీ లోకంలో ఎవ్వరూ లేరు. అసలు నాకు జీవితేచ్ఛ లేదు. నిన్ను చూశాకనే నాకు జీవితేచ్ఛ కలిగింది. ప్రతిమనిషి ముఖంలోనూ మృత్యుకళలు వెతుక్కుంటూ బ్రతకవలసిన అవసరం నాకులేదు. ఈ జీవితానికి సరిపడ డబ్బుంది నాదగ్గర. నాకు నీ ఆస్తిమీద మోజులేదు. కావాలనుకుంటే అది నీ తల్లికే, అన్నకూ వదిలేసి నాతో వచ్చేసేయ్. మనం హాయిగా జీవిద్దాం" అన్నాడు రాము.

స్వాతి ముఖంలో మళ్ళీ విషాదం కనబడింది - "నీకు తెలియదు మిస్టర్ రామూ - నా ఇబ్బందులన్నీ యింకా పూర్తిగా తొలగినట్లు కాదు."

"ఏ ఇబ్బందినైనా నేను తొలగించగలనుగదా - నాకు వివరంగా చెప్పు. నీకోసం యింత చేశాను. ఇంకా ఏమైనా చేయగలను" అన్నాడు రాము.

"మాటిమాటికీ నిన్ను ఇబ్బందిపెట్టడం నాకు బాగో లేదు. అదీగాక తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో నా స్వార్థంకోసం నా కిష్టంలేని పనులు నీచేత చేయించాల్సి వచ్చింది" అంది స్వాతి.

"ఫరవాలేదు. నీ ఇబ్బంది ఏమిటో చెప్పు. కానీ ఇలా ఒక్కటొక్కటిగా కాక ఉన్న ఇబ్బందులన్నీ ఒక్క సారిగా చెప్పేస్తే అన్నీ ఒక్క దెబ్బతో తీర్చేసి నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుంటాను" అన్నాడు రాము.

"అయితే నీకు తెలియకుండా దాచిపెట్టిన విశేష మొకటుంది. అదిప్పుడు నీకు చెబుతాను విను" అంది స్వాతి.

గోవిందరావు కొడుకు ప్రభాకర్, స్వాతిని ప్రేమిం చాడు. స్వాతి, వెంకట్రావును ప్రేమించింది. వెంకట్రావు ప్రేమను స్వాతి తండ్రి సుదర్శనరావు నిరాకరించడమే కాక వెంకట్రావు పరమ దుర్మార్గుడన్న విషయాన్ని ఆయన స్వాతికి తెలియబర్చాడు.

స్వాతి వెంకట్రావును నిరాకరించింది.

వెంకట్రావు సుదర్శనరావుమీద పగబట్టాడు. కొడుకు కారణంగా గోవిందరావుకూడా సుదర్శనరావుమీద పగ బట్టాడు. ఇద్దరూ ఏకమైన కారణంగా సుదర్శనరావు మరణించాడు. అది హత్య అవునో, కాదో తెలియదు.

తండ్రి పోయేక స్వాతిపై గోవిందరావు ఒత్తిడి ఎక్కు వయింది. ముందుగా ప్రభాకర్‌నీ, ఆ తర్వాత గోవింద రావునీ స్వాతి వదుల్చుకోగలిగింది.

వెంకట్రావు, గోవిందరావును రాముమీదకు ఉసిగొల్పి తెలివిగా రంగంలోంచి ఆయన్ను తప్పించాడు. రాము సామర్థ్యం వెంకట్రావుకు తెలిసినంతగా గోవిందరావుకు తెలియదు.

ప్రభాకర్, గోవిందరావులను రంగంలోంచి తప్పించడంకోసం స్వాతి వెంకట్రావుతో ప్రేమను నటించింది. ఇప్పుడామె వెంకట్రావును పెళ్ళిచేసుకోవలసి వుంది. కానీ అదామెకు ఇష్టంలేదు. వెంకట్రావుకూడా రంగంలోంచి తప్పుకుంటే ఆమె రామును పెళ్ళి చేసుకునేందుకు అడ్డంకులేమీ వుండవు...

స్వాతి చెప్పిన కథంతా వోపిగ్గా విన్నాడు రాము. కథ వింటూంటే అతనికి మతిపోయినట్లయింది.

అతను స్వాతివంక పరిశీలనగా చూసి నిట్టూర్చాడు—

"నాకు రెండురోజులు వ్యవధికావాలి. ఏం చేయాలో తోచడంలేదు. నిన్ననే వెంకట్రావును చూశాను. అతడి ముఖంలో మృత్యుకళ లేదు."

"నిన్న లేకపోవచ్చు. కానీ రేపు రావచ్చుగా—" అంది స్వాతి.

"రావచ్చు. రాకపోవచ్చు. నేనేమీ హత్యలు చేయడం లేదుగదా..." అన్నాడు రాము.

స్వాతి అదోలా నవ్వి "ఇంకా నన్ను మభ్యపెట్టాలని ఎందుకు చూస్తావు? నిజం చెప్పు — నిజంగా నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తూన్న పక్షంలో అబద్ధమాడకూడదు. మృత్యుకళ గురించి నువ్వు చెబుతున్నది అబద్ధం! నువ్వు హత్యలు చేస్తున్నావు. అవునా?" అంది.

రాము కూడా నవ్వి "వెంకట్రావు చనిపోగానే నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావన్న మాట నిజమని

దేవుడి మీద ఒట్టేసి చెప్పు. అప్పుడు నా సంగతి చెబుతాను..." అన్నాడు.

స్వాతి ఆశ్చర్యంగా చూసింది రాము వంక. "నీకు నామీద అనుమానం కలిగిందన్నమాట! అది పొరపాటని త్వరలోనే తెలుసుకుంటావ్!" అంది.

"అలా తెలుసుకోవాలనే నా ఆశ!" అన్నాడు రాము.

14

రాము కోరిక మీద తన యింట్లో పెద్ద డిన్నర్ పార్టీ ఏర్పాటు చేసింది స్వాతి.

ఆ ఇంట్లోనివారు కాక ఆ డిన్నర్ కాహ్వానించబడిన వ్యక్తులు రాము, వెంకట్రావు! డిన్నర్‌కు ప్రతి ఒక్కరూ ఒక ప్రత్యేకమైన తినుబండారం అదనంగా తీసుకు రావాలని స్వాతి చెప్పింది. అదీ రాము కోరిక మీదే.

స్వాతితల్లి మాలతి బజార్నించి చాక్‌లెట్సు తెప్పించింది. అన్న రాజు రసగుల్లా తెచ్చాడు. స్వాతి చిప్సు తెచ్చింది. వెంకట్రావు మిరపకాయ బజ్జీలు తెచ్చాడు. రాము మాత్రం చేతిలో ఒక డబ్బాతో వచ్చాడు. అందులో ఏముందో ఎవ్వరికీ చూపించలేదు.

"అంతా చూపించేశాం కాబట్టి నువ్వు చూపించాలి" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"మీలో ఎవరికయినా దేవుడిమీద నమ్మకముందా?"

"నాకుంది!" అంది స్వాతి వెంటనే. మిగతా అందరూ కూడా వుందని అన్నారు.

"నాకు మాత్రం లేదు. అయినా మీ అందరి కోసం దేవుడి ప్రసాదం తీసుకు వచ్చాను..." అంటూ డబ్బా

మూత తెరిచాడు రాము. అందరూ ఆత్రుతగా చూశారు. అందులో కొబ్బరికాయ ముక్కలున్నాయి.

"నీలాంటివాడిని నమ్మడం కష్టం. ప్రసాదం ముందుగా నువ్వు కాస్త తినాలి..." అన్నాడు వెంకట్రావు.

"దేవుణ్ని నమ్మే మీరు మనిషిని నమ్మలేరు. ఆ దేవుడు కూడా మీకు మనిషిమీద నమ్మకం పుట్టించలేకపోతున్నాడు. నేను తెచ్చిన ప్రసాదంలో తనకు తోచిన కొబ్బరిముక్క స్వాతి నా నోట్లో పెడితే నేను చాలా సంతోషిస్తాను" అన్నాడు రాము.

స్వాతి, రాముకు మాత్రమే కాకుండా అక్కడున్న అందరికీ ప్రసాదం నోట్లో పెట్టింది.

"మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే సిగరెట్ కాల్చుకుంటాను." అన్నాడు రాము. అంటూనే అతను తన జేబులోంచి సిగరెట్ పెట్టె తీసి టేబుల్ మీద పెట్టి— "ఇప్పుడు నేను మీకు నా కథ చెప్పాల్సి వుంది..." అన్నాడు.

అక్కడున్న అందరికీ అతనికథ వినాలని ఆత్రుతగా వుంది.

15

"ఒక దుర్మార్గుడు మా నాన్నను ఘోరంగా హత్య చేయించాడనేందుకు బలమైన సాక్ష్యాలున్నప్పటికీ డబ్బులం చంపట్టి పోలీసులు కేసును మసిపూసి మారేడుకాయ చేసేశారు. ఆ దుర్మార్గుణ్ని సమూలంగా నాశనం చేయాలని నేనీ నగరం వచ్చాను. నా పగ వాడిమీద, వాడి కుటుంబంమీద, అసమర్థులైన పోలీసులమీద!

ఆ దుర్మార్గుడి పేరు సుదర్శనరావు. ఇక్కడకు వచ్చి ఆతని కుటుంబాన్ని చూసేక స్వాతి నాలో కొత్త ఆశలు రేపింది. ఆమెను తొలిచూపులోనే ప్రేమించాను. సుదర్శనరావునూ ఆతని కుటుంబాన్ని నాశనం చేయా లన్న ఆలోచన విరమించుకున్నాను.

అయితే ఇక్కడకు చేరిన కొద్ది రోజుల్లోనే సుదర్శన రావు ఇంకా ఘోరాలు చేస్తూనే ఉన్నాడనీ ఆతగాడు సంఘానికి పట్టిన చీడపురుగు అనీ గ్రహించాను. వెంక ట్రావుకు అతనిపై పగవున్నదని తెలిసి అతన్ని కలిశాను. సుదర్శనరావు పని అయిపోయింది.

స్వాతిని కలుసుకుని నా కోరిక చెప్పుకున్నాను. ఆమె మొదట ప్రభాకర్ అడ్డం అంది. ప్రభాకర్ చనిపోయాడు. తర్వాత గోవిందరావు అడ్డం అంది. ఆయనా చని పోయాడు. ఆ తర్వాత వెంకట్రావు అడ్డం అంది.

అప్పుడే స్వాతిలోని రక్తదాహాన్ని గుర్తించాను. రహస్యంగా వాళ్ళింటికి వెళ్ళి మాటువేసి విన్న సంభాషణ ప్రకారం వాళ్ళు వెంకట్రావునూ, నన్నుకూడా చంపా లనుకుంటున్నారు. మొత్తం రెండు కుటుంబాల ఆస్తికీ, వ్యాపారాలకూ సర్వాధిపత్యం వహించాలని అనుకుంటు న్నారు.

స్వాతి అసలు స్వరూపం తెలిసేక నాకు స్త్రీజాతి అన్నా, ఈ జీవితం అన్నా అసహ్యం వేసింది. చావాలని పించింది. కానీ చచ్చేముందు నా కథను అందరికీ వినిపించాలి.

ఇంతవరకూ జరిగిన హత్యలు, ఇకముందు జరుగనున్న హత్యలు ఎలా జరిగాయో తెలియక పోలీసులు కొట్టుకు

చావాలి. పోలీసుల నేడిపించడానికి నా కింతకంటె మార్గం కనిపించలేదు'' అని ఆగాడు రాము.

అతని మాటను వినగానే అక్కడున్న అందరి ముఖాల్లోనూ ముచ్చెమటలు పోశాయి.

''నువ్వంటున్నవన్నీ అబద్ధం. అసలు మా యింటికి రహస్యంగా ఎవ్వరూ రాలేరు. గేటువద్ద పటిష్టమైన ఏర్పాటుంది'' అంది స్వాతి.

''ఇంతవరకూ వాచ్‌మన్‌కి పదిహేను వేలిస్తానని ఉండరు'' అని నవ్వాడు రాము. ఆ నవ్వు చూస్తూండగా వికటంగా మారింది.

''అయితే ఆ హత్యలన్నీ ఎలా చేశావ్?'' అన్నాడు వెంకట్రావు.

''నేను రెండు సంవత్సరాలు ఆఫ్రికాలో వున్నాను. అక్కడ ఓ కొత్తరకం ఈగల్ని చూశాను. -సుందరం అని ఓ ఇండియన్ సైంటిస్టు అక్కడ రకరకాల ఈగల మీద పరిశోధన చేస్తున్నాడు. ఈ ఈగలు కొబ్బరి వాసనను ఇట్టే పట్టేస్తాయి. ఏ మనిషయినా కొబ్బరి తింటే ఈ ఈగలు సుమారు రెండు కిలోమీటర్ల ఆవరణలో ఆ మనిషి వాసన పసిగడతాయి.

ఒకే చెక్కలోని కొబ్బరి ఈ ఈగలకూ, ఓ మనిషికీ పెడితే రెండు కిలోమీటర్ల వరకూ అవి అతిసులభంగా ఆ మనిషిని గుర్తించగలవు. ఈ ఈగల్లోని రెండో విశేషం కొబ్బరి తిన్న మనిషిని ఇవి కుడితే ఆ మనిషి వెంటనే మారు మాట్లాడకుండా గుండె ఆగి మరణిస్తాడు. ఆ దేవుడే దిగివచ్చినా అది హత్య అని తెలుసుకోలేడు. నేనా ఈగల్ని ప్రయోగించి ఇంతవరకూ మూడు

హత్యలు చేశాను. మిగతావి యిప్పుడు చేయబోతున్నాను..." అని ఆగాడు రాము.

అక్కడున్న అందరి ముఖాల్లోనూ భయం స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

"మనం సరిగ్గా అయిదుగురం. ఒకసారి మనిషిని కుట్టేక ఈ ఈగకున్న విషప్రభావం పోతుంది. ప్రస్తుతం నావద్ద మిగిలినవి మన అయిదుగురి కోసం అయిదు ఈగలు. మనమందరం ఒకేసారి సహజంగా ఎలా మరణించామో తెలియక పోలీసులు బుర్రలు బద్దలు కొట్టుకుంటారు" అంటూ రాము సిగరెట్ పెట్టెలోని సిగరెట్లు తీశాడు. సరిగా అయిదు సిగరెట్లున్నాయి.

"వీటిల్లో వున్నాయి — ఒకో సిగరెట్‌లో ఒకో ఈగ చొప్పున. అంతా దైవప్రార్థన చేసుకోండి" అన్నాడు రాము. "ఇప్పుడు మీ అందరి ముఖాల్లోనూ మృత్యుకళ అద్భుతంగా కనబడుతోంది."

వెంకట్రావు, రాజు ముందుకు ఉరకబోయారు.

"సాహసం చావును దగ్గర చేస్తుంది. మీరు ముందుకురికితే మిమ్మల్ని మీరు రక్షించుకోగలగడం కల్ల. ఒక్క నిమిషం టైమిస్తున్నాను. చేతనయితే రెండు కిలోమీటర్ల దూరం పరుగెత్తండి. చావు తప్పించుకుంటారు. ఊఁ క్విక్!" అన్నాడు రాము.

రాము నోటమ్మట ఆ మాటలు రావడంతోటే నలుగురూ ఆ గదిలోంచి ఒక్కసారిగా పరుగు లంకించు

50

కున్నారు. ఒక్కొక్కరే తమ శక్తంతా కూడగట్టుకుని పరుగుపెడుతున్నారు...

మర్నాట్నించి—

అంతవరకూ పోయిన ముగ్గురూ కాక మరో అయిదుగురు ఒక్కసారిగా సహజ మరణం ఎలా పొందారో తెలియక పోలీసులు బుర్ర బద్దలు కొట్టుకోవడం ప్రారంభమైంది.

—: ఐపోయింది :—